

Autonomia en suspensió

El debat espanyol de política general ha corroborat les expectatives i ha resultat previsible però il·lustratiu. L'únic dret d'autodeterminació que el PP i el PSOE reconeixen és el seu. L'únic dret a decidir que tenen en compte és el que poden exercir "tots els espanyols" sobre les qüestions que l'Estat determini. L'Estat actual –el seu– és la unitat bàsica i la mesura de totes les coses. No cal donar-hi més voltes. Han constituït un bucle polític i jurídic. I, conscients que en el moment decisiu comptaran amb el suport de molts estats europeus, estan convençuts que, en aquest bucle, les aspiracions catalanes s'encallaran.

Mentre els *tecnogurus* ens anunciaven els beneficis de renovar el pacte amb el diable i cedir les dades personals a les seves companyies, hem rebut la visita de la Sra. Viviane Reding. La vicepresidenta de la Comissió Europea i Creu de Sant Jordi ha instat el govern espanyol a negociar amb les autoritats catalanes i, per compensar la gosa-dia, ha declarat aquí que hauríem de trobar una solució dins d'Espanya. No ens ha explicat, però, per quina raó ella i els seus veïns poden formar part d'Europa des de la seva condició luxemburguesa i, en canvi, nosaltres no ho podem fer –ni que vulguem– des de la catalana, sinó només des de la que l'estat espanyol ens adjudica i ens obliga a compartir. Més o menys com si els austríacs només poguessin ser europeus si assumissin la condició de súbdits alemanys.

No hem de renunciar a la nostra devoció europeïsta. Però tampoc no podem supeditar la nostra po-

lítica a l'atracció d'uns hipotètics suports europeus que en el passat mai no s'han produït. L'Europa elogiada pels nostres poetes i polítics és la mateixa que s'ha mantingut impassible mentre l'Estat ens forçava a un tracte fiscal abusiu, o mentre menystenia la nostra llengua i cultura, en dificultava la projecció internacional o n'obstruïa l'homologació europea. Aquesta Europa del pragmatisme dels estats no pot ser qui marqui el trajecte a seguir per les reivindicacions catalanes.

De fet, amb l'ofec econòmic de la Generalitat i el manteniment del desequilibri fiscal amb Catalunya, i amb la devaluació de l'Estatut i la recentralització operada a través de tota l'acció legislativa, les políti-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

El PP i el PSOE han constituït un bucle polític i jurídic

ques de l'Estat i del PP han aconseguit la pràctica suspensió de l'autonomia. L'autonomia s'ha acabat. Ni Catalunya ni cap polític català que en volgués assumir la representació poden legítimament participar en una negociació amb el govern de l'Estat que no parteixi del reconeixement de la sobirania catalana i que, en conseqüència, permeti l'establiment d'un diàleg entre parts iguals. Quan el Sr. Rajoy circumscriu la democràcia "*dentro de la Constitución y la ley*" i afirma que "*los españoles no hemos conocido otra condición que la unidad*" està exposant la seva particular proposta de la fi de la història: fixa els aspectes de la realitat social i política que es mantindran per sempre més immutables, que mai no

podran canviar. Determina els aspectes que queden, literalment, fora del procés històric. Aquells sobre els quals no hi ha diàleg possible.

L'Estat ja s'ha sentit desafiat: per la ciutadania catalana, pel Parlament, pel Govern i pel president. La seva lògica només concep dos desenllaços possibles: la victòria o la derrota. I només té en compte la primera. En justa correspondència, nosaltres també. Hem de saber que no serà possible tornar a cap posició anterior. Que guanyarem o perdrem. I que, si perdem, l'Estat serà implacable.

Disposem d'un pacte polític ampli per fer un referèndum el 9 de novembre. No votar el 9-N seria encaixar una derrota transcendental. Caure en el primer assalt debilitaria el pacte i el moviment. Per això cal posar total l'energia, tota la intel·ligència i tota la capacitat mobilitzadora en l'exigència del referèndum. Volem decidir. Volem votar. Volem una democràcia autèntica. I volem saber que si l'Estat impossibilita la celebració ordinària del referèndum, el farem efectiu per un altre procediment. El 9-N els catalans i catalanes votarem el nostre futur. Li agradi a l'Estat o no. No ens podem permetre no fer-ho. Ha costat molt arribar fins aquí. El 2014 és l'any i el 9 de novembre la data acordada. Aquest és el ritme i el calendari establert. La nostra màxima prioritat, ara mateix, és garantir que aquell dia triomfi la democràcia. I tenir la convicció que, si cal, aquell dia podrem imposar els nostres drets democràtics a qui ens els vulgui negar. Si ho fem, haurem avançat molt en el camí de les nostres llibertats i l'Estat tindrà un genoll fregant la lona.

JAVIER LIZON / EFE